

RAMONA LEE SOO-JUN

**100 DE ZILE
PÂNĂ MÂINE**

- EDIȚIA MU-KU -

– Dispari acum! îmi repetă.

Deschizând un ochi, mi-am șters fruntea cu o mână.

– Pfiu! am exclamat, când am realizat că-mi udase până și costumul.

– Ce se întâmplă aici?! s-a auzit brusc o voce.

Lângă mine stătea o doamnă destul de solidă, care începu să-mi șteargă în grabă costumul. Mi-am tras hainele din mâinile ei și am spus cu surprindere:

– Lee So-Ya?!

Doamna a mai scos un șervețel și mi l-a întins, arătând spre fața mea. *Ce tâmpenie! Tata e picat de pe lună? Când sunt atâtea fete frumoase, de ce mereu...? Mereu eu pățesc așa ceva!*

– Dumneavoastră sunteți Lee So-Ya? am întrebat simțindu-mă jenat, în ideea că lumea începuse să prieapă ceea ce se întâmpla.

– Cine? întrebă cucoana derutată.

– Lee So-Ya? exclamă atunci frumoasa punând paharul pe masă. O aștepți pe Lee So-Ya?

Am înghițit în sec neștiind în ce parte să mă uit.

– Înseamnă că tu ești... Oh Min-Hyun! afirmă ea, făcând ochii mari.

– Lee So-Ya?! am strigat arătând cu un deget spre tânăra cea atrăgătoare.

– Nu zău așa...! mormăi ea râzând.

Cucoana îmi întinse un șervețel, făcându-mi semne, arătând către obrajii mei.

– Pielea ta pare iritată! Am înghițit în sec.

– Dar dumneavoastră cine sunteți?

– Ce-ai pățit? Doar nu te-a lovit această tânără!

– Eu? strigă So-Ya revoltată. Când l-am lovit eu?...

Dar ce-ai acolo? Fond de ten?

Mi-am acoperit obrazul cu palma.

- Ah... nu. Nu! Adică da... am gesticulat.
So-Ya a început să râdă.
- Nu mă înțelege greșit! Tenul meu e unul din cele mai impecabile, doar că... Uite, acea cosmeticiană...
- Ce-i cu acea cosmeticiană?
- E fierbinte! am afirmat, din lipsă de cuvinte.
- Fierbinte?! exclamă ea. Ce dezgustător!
- Pfoa, ardea!
- Cosmeticiana?! Ești un pervers!
- A... nu! Mă refeream la cremă! Adică, ah, nu! Ascultă-mă!... Dar stai puțin! Eu, pervers?
- Mai bine ți-ai șterge fața!
- Eu am un ten impecabil! Fondul ăsta de ten e din cauza petelor de arsură. Dar ia stai! Cine te crezi să-mi ordoni, ha?
- Ce nenorocit! Învață mai întâi să te porți cum se cuvine în societate! mă dojeni ea, de parcă încerca să-mi facă educație.
- *Să mă comport cum se cuvine în societate! Ce să spun...*
- Ea ridică mâna, prefăcându-se că mă lovește.
- Tu! De ce-l tot lovești? Tu l-ai mai lovit! E evident! exclamă cucoana, arătând către So-Ya.
- Eu?! Când l-am lovit eu? E prima dată când ne întâlnim!
- Da? Serious? o certă cucoana.
- Dar dumneata cine ești? am spus deodată cu So-Ya, amândoi uitându-ne mirați la cucoană care mai scoase un șervețel din buzunar.
- Sunt doar o simplă trecătoare! zise făcându-mi un semn cu ochiul.
- Îmi puse pachetul de șervețele în buzunarul sacoului și se îndreptă spre ieșire.
- Drăguță prezentare, domnule Oh! mă compli-

mentă So-Ya cu un zâmbet ironic, pregătindu-se de asemenea de plecare.

– Stai! Nu-mi lași numărul de telefon?

– Ce număr de telefon? Cel de la poliție? Al avocatului meu? Numărul tatălui meu? Ce număr preferi?

Ce nemernică! Cu ce am greșit? Am zâmbit și mi-am aranjat cravata. Bine, pleacă! Ai să regreti mai târziu!

– La revedere! zise ea, făcând o ușoară plecăciune și întorcându-se.

Punându-mi ambele mâini în buzunare am privit-o ieșind.

– Ce priveliște! Ce rochie frumoasă!

Scoțând un șervețel, mi-am șters transpirația de pe frunte. Am oftat. Sună telefonul. Mi-am dat ochii peste cap văzând cine mă apela.

– Tu nu poți să mă lași o clipă în pace? N-am liniște! Ființă ce ești! am mormăit printre dinți. Ce-i? Ce-ți trebuie? m-am răstit.

Nu am găsit niciodată un argument solid sau vreo consolare la ideea că aveam o asemenea soră. Cu ce folos că era cu nouă ani mai mică, când făcea toate tâmpeniile din lume înaintea mea? Și bunicii își făceau mai multe griji pentru o pramatie decât pentru mine care eram moștenitorul companiei. Cu toate astea, mi-am luat statutul de frate mai mare și ca de obicei, mi-am dat ochii peste cap și am repetat:

– Ce vrei?

După o scurtă pauză, ea începu a râde.

– N-ai nimic de zis? Închid! am exclamat enervat.

Au urmat câteva șușoteli, iar mai apoi strigă:

– Min-Hyun-ah! Oh Min-Hyun!

Ceva nu era în regulă.

– Ești beată? Ai băut?

– ...

– Ființă! Răspunde-mi!

– N-am băut...! Sunt doar beată! spuse ea, pufnind în râs.

Mi-am pus telefonul în buzunar. La ieșirea din restaurant mi-a fost adusă mașina.

– Manager Choi, Oh Mi-Ri... să mergem...! n-am fost în stare să mai formulez o propoziție cu sens.

– A băut?

Am închis ușa fără a da un răspuns.

– E beată, din nou? mormăi domnul Choi, urcându-se la volan. Dar, dar întâlnirea?

– Manager Choi, nu vreau să mai aud! Pornește mașina!

Era un singur loc unde îi plăcea să se îmbete. Acolo o puteam găsi mereu când venea vorba de băutura. Am dat buzna, iar chelnerul mi-a făcut un semn spre curtea din spate. Am inspirat adânc și m-am uitat în jur. Era deja întuneric, iar lumina lunii nu mă prea ajuta când aproape niciun bec nu funcționa. Am bâjbâit pe întuneric. În cele din urmă am aprins telefonul căutând numărul surorii mele. Iar la urmă, am preferat să strig în speranța că acea ființă enervantă îmi va răspunde.

– Oh Mi-Ri!

Am așteptat o secundă și am înaintat puțin.

– Oh Mi-Ri! Unde ești, ființă?

– Min-Hyun-ah...? Ah, frățiorul meu! strigă ea cu jumătate de gură.

Stătea pe bordura unui gard clătinându-și capul în toate părțile.

– Pfiu! De ce mereu mie mi se întâmplă așa ceva? mi-am reproșat.

Dar se părea că nu era singură. Mi-Ri râdea, sprijii-

nindu-și capul de umărul unui individ care nu era mai treaz decât era ea. Licean? Măi să fie! Cu ce se ocupă copiii din ziua de azi!... Eu la vremea mea am băut cu băieții, măcar aveam cine să mă ducă acasă! Ce se schimbă vremurile, într-adevăr, ce se schimbă...

– Tu cine mai ești? am zis către acesta și l-am boldit cu un deget.

Tânărul deschise un ochi privindu-mă cu aroganță.

– Bau-Bau! șopti el, ridicând o mână.

Mi-Ri continuă să râdă și-și ridică capul de pe umărul acestuia.

– Să vezi ce „Bau-Bau” îți dau acum! am strigat, pregătit să-i reped o palmă.

– Frățiorul meu... ai venit! exclamă ea, zâmbind.

– Am întrebat cine e ăsta! am exclamat din nou. Enervat, l-am prins de uniforma școlară ridicându-l în picioare.

– Cine-i individul? am strigat, iar Mi-Ri se ridică de asemenea.

Tânărul a închis ochii, desprinzându-mi mâinile de pe sacoul său.

– Tu... ești fratele ei? se chinui să vorbească deschizând un ochi.

Atunci Mi-Ri s-a bătut cu pumnul în piept spunând hotărâtă:

– El... este viitorul meu soț! Al meu!

După o repriză bună de răs, m-am potolit brusc.

– Este ce?

– Eu... mă-mă... mă mărit cu el! continuă ea, arătând cu degetul înspre puști.

– Prostii! am oftat luând-o de mână. Să mergem!

M-am întors, iar atunci liceanul o prinse de cealaltă mână.

– Unde... unde pleci cu... nevasta mea? strigă el, clătinându-se pe picioare.

Am smucit-o pe Mi-Ri și am plecat spre parcare.

– Oh Min-Hyun! Oh Min-Hyun! strigă ea, trăgându-mă înapoi. Soțul meu!

M-am oprit și am privit înapoi. Puștiul se așeză pe jos, sprijinind capul de gard. Își dădu jos sacoul și cravata și începu să-și desfacă cămașa.

– La naiba! De ce mi se întâmplă mereu mie așa ceva?! am exclamat și am făcut un semn către Mi-Ri. Tu stai puțin aici! Nu te mișca!

Apropiindu-mă de băiat, i-am adunat hainele de pe jos și l-am prins de braț.

– Oprește-te! Sincer, știu că ți-e cald, dar nu fă asta acum!

După ce a plescăit de câteva ori, m-a aprobat și, sprijinit de mine, se ridică în picioare.

– Tu unde stai? m-am simțit obligat să întreb.

– Și... și... și eu sunt bărbat! șopti puștiul lovindu-se o dată cu pumnul în piept.

– Chiar de aceea. Dacă te mai prind că te atingi vreodată de sora mea...

– Oh Mi-Ri! strigă el, lăsând toată greutatea sa pe umărul meu.

– Hey, bărbate, mă omori! Mai ține-te și singur pe picioare!

– Oh Mi-Ri, soția mea!

– Tocmai spuneam să-mi lași sora în pace!

Ne-am oprit. L-am scuturat de câteva ori încercând să-l trezesc la realitate.

– Pricepi? Să nu te mai văd în fața ochilor, începând de astăzi!

– Mi-Ri-ah... șopti el, căutându-i privirea.